

Alþingi
Erindi nr. P 137/777
komudagur 16.9.2009

Reykjavík 15.09.09

Nefndasvið Alþingis
Landbúnaðar- og sjávarútvegsnefnd
Austurstræti 8-10
150 Reykjavík

Umsögn stjórnar Dýralæknafélags Íslands vegna 147. máls (þskj. 241), þ.e. frumvarp til laga um breytingar á ýmsum lögum vegna endurskoðunar á undanþágum frá I. kafla I. viðauka við EES-samninginn og innleiðingar á reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 178/2002 frá 28. janúar 2002 auk afleiddra gerða

Stjórn Dýralæknafélag Íslands (DÍ) er samþykkt því sjónarmiði frumvarpsins að almennt skuli aðskilja eftirlit og þjónustu dýralækna m.t.t. vanhæfis- og samkeppnis-sjónarmiða.

Stjórn DÍ leggur jafnframt áherslu á að ekki verði settar takmarkanir á atvinnufrelsi dýralækna umfram það sem gildir innan Evrópubandalagsins; nánar tiltekið er nauðsynlegt að sjálfstætt starfandi dýralækna geti undir ákveðnum skilyrðum tekið að sér opinber eftirlitsverkefni (t.d. árstíðabundin verkefni, s.s. vegna heilbrigðis-skoðunar í sláturhúsum og kjötvinnslum) og að sama skapi geti opinberir eftirlitsdýralækna og héraðsdýralækna undir ákveðnum skilyrðum tekið að sér þjónustu við dýraeigendur (t.d. til að halda uppi viðunandi vaktþjónustu í strjálbýli utan almenns vinnutíma).

Slíkur sveiganleiki er sérstaklega mikilvægur í strjálbýli varðandi árstíðabundin eftirlitsverkefni og vaktþjónustu. Skilyrði fyrir rekstri sjálfstætt starfandi dýralækna í strjálbýli eru mjög erfið, m.a. vegna samdráttar í landbúnaði, erfiðra samgangna og vandkvæða með afleysingu. Tryggja verður a.m.k. tvískiptar vaktir á öllum vaktsvæðum og hverfa frá því fyrirkomulagi að einum og sama dýralækni verði ætlað að sinna sólarhringsvakt í héraði mánuðum saman án afleysinga.

Matvælafrumvarpið gerir ráð fyrir setningu reglugerðar sem mæli fyrir um starfsaðstöðu, greiðslu staðaruppbótar og/eða ferðakostnaðar dýralækna sem taka að sér að veita þjónustu í strjálbýli, en ekkert hefur verið upplýst um hvernig reglugerðin verður útfærð. Tafir og óvissa hvað þetta varðar skapa óvissu og óróa hjá héraðsdýralæknum og sjálfstætt starfandi dýralæknum sem veita þessa mikilvægu grunnþjónustu í dag.

Vaktsvæði dýralækna skv. matvælafrumvarpi eru mörg stór og erfið yfirferðar og er eindregið mælt með að vaktsvæðum verði fjölgað þannig að útkallstími verði ekki of langur og bitni á velferð dýra.

Stjórn DÍ leggur þunga áherslu á rétt dýra og dýraeigenda til aðgangs að sólarhringsþjónustu dýralækna um land allt, þ.e. að dýralæknir verði ávallt tiltækur til að lina þjáningar dýra og bregðast við ef grunur vaknar um skæða smitsjúkdóma eða atvik er varða ímynd landbúnaðar og matvælavinnslu.

Nánari athugasemdir og ábendingar um einstakar greinar frumvarpsins

Í 3. málsgrein 9. gr. laga um dýralækna og heilbrigðisþjónustu við dýr kemur fram að dýralækni ber að veita fyrstu nauðsynlega læknishjálp í skyndilegum sjúkdóms- eða slysatilfellum. Í þessu sambandi er nauðsynlegt að koma upp sjóði hjá ráðuneyti eða Matvælastofnun sem hafi það hlutverk að greiða kostnað dýralækna vegna eigendalausra dýra, villtra dýra og í þeim tilvikum þar sem ekki næst í eiganda og nauðsynlega þarf að sinna dýri m.t.t. dýravelferðar. Ekki er hægt að ætlast til þess að dýralæknar beri sjálfir þennan kostnað og er vísað til hvernig þessi mál hafa verið leyst í nágrannalöndum okkar (opinberir sjóðir). **Mælst er til þess að ákvæði um slíkan sjóð verði bætt í frumvarpið.** Má hér nefna nýlegt atvik þegar upp kom salmónellasýking í 40 hrossum á Kjalarnesi um jól og hross lágu í hrönnum fárveik og deyjandi. Kalla þurfti út marga dýralækna sem unnu yfir jólin við að veita þessum hrossum hjálp og sitja þeir uppi með tugi þúsunda í kostnað af lyfjum og fjölda tíma í ógreidda vinnu þar sem eigendur voru ekki tiltækir. Mun verða erfitt að fá dýralækna til að bregðast við neyðarhjálp í framtíðinni þegar ekki er tryggt að dýralæknar bera ekki þann kostnað sjálfir.

37. grein:

Stjórn DÍ er samþykkt því sjónarmiði að almennt skuli aðskilja eftirlit og þjónustu m.t.t. vanhæfis- og samkeppnissjónarmiða og leggur jafnframt áherslu á að réttur og atvinnufrelsi verði ekki skert án bóta eða helgunarálags.

Varðandi störf eftirlitsdýralækna, þá er minnt á að í bréfi yfirdýralæknis dags. 11. nóvember 2000 segir eftirfarandi: “yfirdýralæknir hefur ávallt skilgreint starf þessara dýralækna (þ.e.a.s. eftirlitsdýralækna) á þann veg að þeir mættu eingöngu sinna eftirlitsstörfum á skilgreindum vinnutíma sínum. Hvað þeir gerðu utan skilgreinds vinnutíma væri þeirra mál. Á þeim tíma mættu þeir sinna almennum dýralækningum og taka vaktir eins og hver annar dýralæknir”.

Í skýringum með 37. gr. er vísað til skuldbindinga skv. alþjóðlegum samningum hvað varðar aðskilnað á eftirliti og þjónustu. Hér er væntanlega vísað til EES samningsins. Stjórn DÍ vekur athygli á að skv. reglum Evrópubandalagsins (EB) er ekki tekið fram í skilgreiningu á opinberum eftirlitsdýralæknum (“official veterinarian”) að slíkir skuli vera í fullu starfi eða megi ekki sinna öðrum störfum.

Einnig er vakin athygli á að sjálfstætt starfandi dýralæknar innan EB geta aflað sér viðbótar menntunar í eftirlitsstörfum (“approved veterinarian”) og er þá heimilt að taka að sér opinber eftirlitsstörf í hlutastarfi undir ákveðnum forsendum. Þar er átt við t.d. fjósaskoðun og skoðun gripa heima á bæjum áður en þeir fara til slátrunar.

Til frekari upplýsinga vísar stjórn DÍ til reglugerðar (EB) 882/2004 (almenn regla um öll matvæli, dýraheilbrigði, dýravernd, fóður og að eftirlitsaðili skuli óháður) og reglugerðar (EB) 853/2004 og (EB) 854/2004, þ.e. sértækar reglur um matvæli úr

dýraríkinu og eftirlit með þeim, þar sem m.a. er fjallað um störf dýralækna sem sinna bæði opinberu eftirliti og þjónustu í hlutastörfum (“approved veterinarian”).

Stjórn DÍ leggur áherslu á að héraðsdýralæknum, eftirlitsdýralæknum, sérgreinadýralæknum, sjálfstætt starfandi dýralæknum og öðrum dýralæknum sem starfa hér á landi verði ekki settar takmarkanir á atvinnufrelsi umfram þau ákvæði sem er að finna í lögum og reglum EB um störf dýralækna.

Stjórn DÍ vekur athygli landbúnaðar- og sjávarútvegsnefndar á nauðsyn þess að setja inn takmarkanir á heimildir Matvælastofnunar til að fela héraðsdýralækni og öðrum starfsmönnum umdæmisstofa að annast verkefni í öðrum umdæmum án undangengins samráðs við viðkomandi starfsmann.

Það er ekki sanngjarnt eða eðlilegt að Matvælastofnun geti skipað starfsmanni án fyrirvara og án samráðs að taka að sér störf svo vikum og mánuðum skiptir í öðrum landshluta, fjarri sínu heimili.

Í þessu sambandi er vísað til meðfylgjandi erindis Matvælastofnunar sem barst félagsmanni DÍ fyrirvaralaust og án undangengins samráðs. Sjá jafnframt meðfylgjandi álitargerð lögmanns um heimildir Matvælastofnunar til að skylda héraðsdýralækna til að starfa fyrir utan umdæmi þeirra og ályktun aðalfundar DÍ frá 14. mars 2009 um mikilvægi vandaðrar starfsmannastefnu og að vaktir verði alls staðar a.m.k. tvískiptar.

38. grein:

Stjórn DÍ lýsir yfir ánægju með að bakvaktir dýralækna verði skipulagðar og greiddar af hinu opinbera um land allt og aðgengi að grunnþjónustu dýralækna þannig tryggt á samfélagslegum grunni. Athygli er þó vakin á að flest öll vaktsvæði skv. frumvarpinu eru feiki stór og ógjörningur fyrir einn dýralækni að sinna vakt á slíkum svæðum á viðunandi hátt. Þannig verður vaktsvæðum 6, 8 og 13 ekki sinnt með góðu móti nema að til staðar verði tveir til þrjú dýralæknar á vakt. **Eindregið er mælt með að vaktsvæðum verði fjölgað þannig að útkallstími verði ekki of langur og bitni á velferð dýra;** að vaktsvæðin fylgi landfræðilegum mörkum; taki mið af umfangi landbúnaðar og dýrafjölda á svæðunum og verði sem jöfnust að stærð og umfangi. Fjölga þarf frekar vaktsvæðum frá núgildandi lögum en fækka, þar sem vaktageiðslur yrðu helsta forsenda fyrir dýralæknaþjónustu á landsbyggðinni. Án viðunandi vaktageiðslna er hætt við að afar erfitt verði að fá sjálfstætt starfandi dýralækna til starfa í dreifbýli.

Dýralæknafélag Íslands hefur alla tíð lagt mikla áherslu á að réttur dýra og/eða dýraeigenda til aðgangs að dýralæknaþjónustu verði tryggður í lögum á grundvelli **dýravelferðar**, þ.e. að dýralæknir verði ávallt tiltækur til að lina þjáningar dýra (sama hverrar tegundar) og að **sólarhringsþjónusta verði tryggð um land allt.**

Stjórn DÍ mælist til þess að sett verði inn í frumvarpið nánari skýring á verkefnum dýralækna á bakvakt, þ.e. að hann skuli veita almenna þjónustu við dýraeigendur og einnig gera nauðsynlegar fyrstu ráðstafanir í umboði **héraðsdýralækna** ef grunur vaknar um alvarlega smitsjúkdóma og þegar upp koma mál er varða velferð dýra og bráðatilvik.

39. grein:

Stjórn DÍ bendir á að það er afar mikilvægt að sem allra fyrst verði hafist handa við gerð reglugerðar þeirrar sem ætlað er það mikilvæga hlutverk að **tryggja dreifðum byggðum þjónustu dýralækna**. Reglugerðinni er ætlað að mæla fyrir um starfsaðstöðu, greiðslu staðaruppbótar og/eða ferðakostnaðar dýralæknis sem tekur að sér að veita slíka þjónustu. Tryggja verður **a.m.k. tvískiptar vaktir á öllum vaktsvæðum** og hverfa alfarið frá því fyrirkomulagi að einum og sama dýralækni verði ætlað að sinna sólarhringsvakt í héraði mánuðum saman án afleysinga, sjá meðfylgjandi ályktun aðalfundar DÍ frá 14. mars 2009 um mikilvægi vandaðrar starfsmannastefnu og að vaktir verði alls staðar a.m.k. tvískiptar.

Tafir og óvissa hvað þetta varðar skapar mikla óvissu hjá þeim dýralæknum sem eru að veita þessa mikilvægu grunnþjónustu í dag. Reynslan segir okkur að hætta er á að dýralæknar hverfi til annara starfa innanlands sem utan þegar starfsumhverfi dýralækna er sett í uppnám með þessum hætti (fækkun á stöðum héraðsdýralækna úr 16 í 6). Bent er á að héraðsdýralæknar starfa flestir í héruðum þar sem atvinnulíf er einsleitt og brothætt. Allar breytingar á starfshögum dýralækna í dreifbýli eru því sérstaklega viðkvæmar og erfiðar.

Stjórn DÍ hefur þungar áhyggjur af því dýralækar hverfi úr störfum í strjálbýli og að erfitt verði að manna stöðurnar í ljósi þeirrar óvissu sem umrætt frumvarp hefur þegar skapað.

Í þessu sambandi er athygli vakin á að nýliðun dýralækna er takmörkuð, dýralæknanám er kostnaðarsamt (u.þ.b. 6 ára nám erlendis) og afar mikilsvert að íslensku samfélagi haldist vel á starfandi dýralæknum og að dýralæknar skili sér heim að loknu námi og starfsþjálfun erlendis.

40. grein:

Farið er fram á að 40. gr. orðist svo:

Matvælastofnun skal ráða **sérmenntaða** dýralækna á eftirtöldum sérsviðum:

Sviði sóttvarna, dýravelferðar, dýrallyfja, alifuglasjúkdóma, fisksjúkdóma, gælu-dýrasjúkdóma, hrossasjúkdóma, jörturdýrasjúkdóma, loðdýrasjúkdóma, svína-sjúkdóma og heilbrigðis dýraafurða.

Athygli er vakin á að þjónusta við gæludýr er ört vaxandi svið dýralækninga og afar mikilvægt að Matvælastofnun rækti skyldur sínar við eigendur gæludýra til jafns við eigendur annara dýra.

Að lokum

Stjórn DÍ lýsir yfir vilja til að eiga gott samstarf við Landbúnaðar- og sjávarútvegsnefnd og veitir fúslega nánari upplýsingar eftir því sem nefndin óskar.

F.h. stjórnar DÍ

Guðbjörg Þorvarðardóttir
Formaður

Meðfylgjandi gögn:
Bréf MAST til héraðsdýralæknis
Lögfræðileg álitsgerð.
Umsögn Héraðsdýralækna

Ályktun aðalfundar Dýralæknafélags Íslands þann 14. mars 2009

Aðalfundur Dýralæknafélags Íslands, haldinn þann 14. mars 2009, beinir þeim tilmælum til forstjóra Matvælastofnunar að hann beiti sér fyrir því að unnin verði vönduð og vel ígrunduð starfsmannastefna Matvælastofnunar. Í starfsmannastefnu verði haft að leiðarljósi að stjórnendur hafi samráð við starfsmenn um þau málefni er þá varða. Upplýsingastreymi verði virkt og starfsmönnum gefinn kostur á hlutdeild við ákvarðanatöku, framkvæmd og eftirfylgni. Þá verði sérstaklega hugað að starfsaðstöðu og vinnutíma þeirra héraðsdýralækna sem starfa einir í héraði og veita sólarhringsþjónustu. Mörkuð verði sú stefna að vaktir verði alls staðar a.m.k. tvískiptar og þess gætt að fara í hvívetna eftir gildandi lögum og reglum um vaktavinnu.

Alfreð Schiöth
fundarritari

Héraðsdýralæknir Austurlandsumdæmis syðra
Hákon Ingvi Hansson
Ásvegi 31
760 Breiðdalsvík

Austurvegur 64 800 Selfoss
Sími: 530 4800 · Fax: 530 4801
mast@mast.is www.mast.is

Selfoss, 16. febrúar 2009
Tilvísun: Mast09020130/1.0

Efni: Kjötskoðun á Kópaskeri og sumarafleysingar héraðsdýralækna

Á undanförmum árum hafa afleysingar vegna orlofs héraðsdýralækna Austurlandsumdæmis syðra verið með þeim hætti að nærliggjandi héraðsdýralæknar hafa sinnt afleysingunni og verður það með óbreyttu sniði í ár. Jafnframt má gera ráð fyrir að leitað verði til þín hvað varðar afleysingar í nærliggjandi umdæmum með sama hætti. Nauðsynlegt er að orlofsóskir liggi fyrir sem fyrst til að hægt sé að taka afstöðu til þeirra og skipuleggja afleysingar í þínu umdæmi. Vegna aukins álags verður greiðsla fyrir umræddar afleysingar 25% af mánaðarlaunum fyrir afleysingatímann auk vaktgreiðslna á viðkomandi svæði.

Í ljósi þess efnahagsástands sem nú ríkir er hins vegar þörf á að endurskoða öll útgjöld stofnunarinnar í tengslum við þann 51,3 mkr. niðurskurð sem stofnuninni hefur verið gert að framkvæma á þessu ári.

Sem hluti af niðurskurði útgjalda stofnunarinnar hefur verið tekin ákvörðun um að fela þér að starfa sem eftirlitsdýralæknir við kjötskoðun á Kópaskeri meðan á sauðfjárslátrun stendur á komandi hausti. Eins og undanfarin ár mun stofnunin útvega húsnæði á Kópaskeri á umræddu tímabili.

Þetta er ein af fjölmörgum aðgerðum sem gripið verður til í þeim niðurskurði sem stofnuninni hefur verið gert að framkvæma í því efnahagsástandi sem nú ríkir og miðar að því að nýta fjármuni stofnunarinnar sem best.

F.h. Matvælastofnunar,

Jón Ólafsson, forstjóri

LÖGFRÆÐILEG ÁLITSGERÐ

Efni: Um heimild Matvælastofnunar til að skylda héraðsdýralækna til að starfa fyrir utan umdæmi þeirra.

Dýralæknafélag Íslands hefur leitað til neðangreinds lögfræðings og óskað eftir athugun á því hvort Matvælastofnun sé heimilt að skylda héraðsdýralækna til að starfa í öðru umdæmi en þeir eru ráðnir til starfa í samkvæmt lögum um dýralækna og heilbrigðisþjónustu við dýr nr. 66/1998. Athugunin hefur verið unnin af neðangreindum lögfræðingi.

I. Álitafni

Athugun þessi er tilkomin vegna erindis Dýralæknafélags Íslands.

Það álitafni sem athugun þessari er ætlað að svara er, eins og að framan segir, hvort Matvælastofnun sé heimilt að skylda héraðsdýralækna til að starfa í öðru umdæmi en þeir eru ráðnir til starfa í samkvæmt lögum um dýralækna og heilbrigðisþjónustu við dýr nr. 66/1998.

II. Lagaumhverfi

Helstu lagabálkar, reglur og tilskipanir sem málið varða eru eftirfarandi:

1. Lög um dýralækna og heilbrigðisþjónustu við dýr nr. 66/1998.
2. Lög um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins nr. 70/1996.
3. Dreifibréf Fjármálaráðuneytisins um breytingar á starfi almennra starfsmanna og embættismanna nr. 1/2004.

III. Réttarstaða

III.1. Almenn um breytingar á starfi ríkisstarfsmanna¹

Í þessu sambandi þarf að líta til laga um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins nr. 70/1996 (stml.) en löggin gilda um héraðsdýralækna, sbr. 6. mgr. 11. gr. laga um dýralækna og heilbrigðisþjónustu við dýr nr. 66/1998 (dýralæknaölög). Jafnframt þarf að hafa í huga hina óskráðu meginreglu vinnuréttarins um stjórnunarrétt vinnuveitanda og þá kunna sérákvæði laga um hlutaðeigandi stofnun eða starfsstétt einnig að skipta máli, en fjallað verður um þau í kafla III.2. hér á eftir.

Í reglunni um „stjórnunarrétt vinnuveitanda“ felast valdheimildir til að stýra og stjórna starfsemi innan þeirra marka sem lög og samningar gera ráð fyrir. Stjórnunarheimildir forstöðumanna lúta m.a. að ákvörðunum um skipulag vinnunnar, hvaða verk skuli vinna, hver skuli vinna þau, með hvaða hætti, hvenær og hvar. Ákvarðanir sem teknar eru dags daglega um störf og verksvið einstakra starfsmanna rúmast jafnan innan þeirra heimilda sem felast í reglunni um „stjórnunarrétt vinnuveitanda“. Almenn eru ekki gerðar formkröfur til slíkra ákvarðana.²

Í 19. gr. stml. er sérstaklega kveðið á um skyldu starfsmanns til að hlíta breytingum á störfum sínum og verksviði frá því hann tók við starfi, jafnvel þó að það leiði til skerðingar á launakjörum eða réttindum hans. Ákvæðið er svohljóðandi:

¹ Kafiinn er að mestu leyti unninn upp úr dreifibréfi Fjármálaráðuneytisins um breytingar á starfi almennra starfsmanna og embættismanna nr. 1/2004.

² Dreifibréf Fjármálaráðuneytisins nr. 1/2004.

„Skylt er starfsmanni að hlíta breytingum á störfum sínum og verksviði frá því er hann tók við starfi. Starfsmaður getur kosið að segja upp starfi sínu vegna slíkra breytinga, enda skýri hann ráðherra eða forstöðumanni frá því innan eins mánaðar frá því að breytingarnar voru tilkynntar honum. Ef breytingarnar hafa í för með sér skert launakjör starfsmanns eða réttindi skal hann halda óbreyttum launakjörum og réttindum þann tíma sem eftir er af skipunartíma hans í embætti eða jafnlangan tíma og réttur hans til uppsagnarfrests er samkvæmt ráðningarsamningi, sbr. 46. gr.“

Það er ekki nauðsynlegt að beita framangreindu ákvæði við minniháttar breytingar á starfi. Við aðrar breytingar, einkum þær sem eru afgerandi, er rétt að byggja á heimild 19. gr. stml.³ Með vísan til þessa verður að telja ljóst að ákvörðun Matvælastofnunar (MAST), um að skylda héraðsdýralækni til starfa utan umdæmis síns, falli undir 19. gr. laganna.

19. gr. stml. byggir á almennum stjórnunarrétti og hefur meðal annars þann tilgang að náð verði markmiðum um árangursríka nýtingu fjármuna stofnunar, sbr. 2. mgr. 38. gr. stml. Ef breyta á verksviði starfsmanns á grundvelli 19. gr. þarf að byggja þá ákvörðun á málefnalegum sjónarmiðum og ganga úr skugga um að hún sé ekki meira íþyngjandi í garð starfsmanns en nauðsyn ber til.⁴

Ekki verður tæmandi talið hvers konar breytingar eru heimilar samkvæmt 19. gr. stml. Tilefnið getur verið breytingar á skipulagi og rekstri stofnunar en einnig atriði sem varða starfsmanninn sjálfan. Starfsmaður getur ekki vænst þess að eðli og inntak þeirra verka sem honum eru falin í upphafi, haldist með öllu óbreytt út starfstíma hans. Forsendur verksviðs hans geta breyst. Forstöðumaður hefur töluvert svigrúm til að breyta einhliða verkefnum starfsmanns án þess að nauðsynlegt sé að segja ráðningarsamningi upp. Slíkar breytingar geta til dæmis haft í för með sér annað starfsheiti og að starfsmanni beri að sinna störfum sínum í annarri deild eða eftir atvikum annarri starfsstöð og undir stjórn annars yfirmanns en áður. Þá hafa sumar stofnanir fleiri en eina starfsstöð (ráðningarstað) og geta því fært starfsmenn milli starfsstöðva. Samkvæmt dreifibréfi Fjármálaráðuneytisins um breytingar á starfi almennra starfsmanna og embættismanna nr. 1/2004⁵ er samþykki starfsmanns nauðsynlegt ef flytja á hann milli starfsstöðva og hin nýja starfsstöð er á öðru atvinnusvæði.⁶ Þegar MAST tekur ákvörðun um að skylda héraðsdýralækni til starfa utan umdæmis síns hlýtur það að falla undir „annað atvinnusvæði.“ Þrátt fyrir að framangreint dreifibréf teljist formlega séð ekki vera réttarheimild, er ljóst að afstaða ráðuneytisins er sú að samþykki aðila sé skilyrði í þessum tilvikum, enda er eðlilegt að gera kröfu um að það liggi fyrir.

Breyting á starfi telst til ákvarðana um innra skipulag stofnunar. Þær teljast ekki til stjórnvaldsákvarðana í skilningi stjórnsýslulaga og eiga þau því ekki við. Hafi breytingarnar í för með sér skert launakjör eða réttindi hefur þó verið talið rétt að fylgja ákvæðum þeirra laga. Sem dæmi má hér nefna lækkun um launaflokk. Aftur á móti telst minni yfirvinna eða minni möguleikar á yfirvinnu ekki til skertra launakjara eða réttinda.⁷ Hæstiréttur hefur nú staðfest að þegar um skerðingu á mikilsverðum réttindum starfsmanns er að ræða þá beri stjórnvaldi að fylgja ákvæðum stjórnsýslulaga, sbr. t.d. H. frá 18. september 2008, í máli nr. 430/2007. Stjórnvöld verða því að gæta þess að reglum stjórnsýsluréttarins sé fylgt við töku slíkra ákvarðana, þ.á.m meðalhöfsreglunni, sbr. 12. gr., reglunni um andmælarétt, sbr. 13. gr. og

³ Dreifibréf Fjármálaráðuneytisins nr. 1/2004.

⁴ Dreifibréf Fjármálaráðuneytisins nr. 1/2004.

⁵ Dreifibréf Fjármálaráðuneytisins nr. 1/2004.

⁶ Dreifibréf Fjármálaráðuneytisins nr. 1/2004.

⁷ Dreifibréf Fjármálaráðuneytisins nr. 1/2004.

reglunni um rétt málsaðila til rökstuðnings, sbr. 21. og 22. gr. Ákvörðun MAST um að skylda héraðsdýralækni til starfa utan umdæmis síns hefur það víðtæk áhrif á réttindi starfsmannsins að telja verður að MAST hafi borið að fylgja ákvæðum stjórnslulaga við töku ákvörðunarinnar. Því er sérstök ástæða til að vekja athygli á því að stofnuninni er í þessum tilvikum skylt að gefa aðila kost á að gæta andmælaréttar áður en ákvörðun er tekin sbr. 13. gr. stjórnslulaga nr. 37/1993.

III.2. Um heimild Matvælastofnunar til að skylda héraðsdýralækna til starfa utan umdæmis þeirra.

Auk framangreindra reglna sem fjalla almennt um starfsmenn ríkisins er, við úrlausn álitafnisins, rétt að líta til þeirra sérlaga og reglna er gilda um dýralækna. Nánar tiltekið er hér átt við lög um dýralækna og heilbrigðisþjónustu við dýr nr. 66/1998 (dýralæknaölg). Í lögnum er landinu skipt í 14 umdæmi héraðsdýralækna sbr. 1. mgr. 11. gr. laganna. Í þessu sambandi skal jafnframt vísað til ákvæðis 1. tl. 3. mgr. 11. gr. dýralæknaölg sem fjallar um starfsskyldur héraðsdýralækna en þar segir:

„Héraðsdýralækna skulu hver í sínu umdæmi hafa eftirlit með sláturdýrum, sláturafurðum og afurðastöðvum, eftirlit með heilbrigði, hirðingu, aðbúnaði og aðstöðu nautgripa á búum þar sem framleidd er mjólk til sölu og hafa með höndum framkvæmd sóttvarnaaðgerða.“
[undirstrikun, höfundar]

Ljóst er af þessu ákvæði að lögin gera ekki ráð fyrir því að héraðsdýralækna skuli skyldaðir til starfa utan síns umdæmis sbr. orðin „hver í sínu umdæmi.“ Framangreind ákvæði verða að teljast sérákvæði gagnvart ákvæðum starfsmannalaga sem fjallað var um í kafla III.1. Af þessum sökum verður að líta svo á að þau gangi framur þeim að því leyti sem þau kunna að stangast á.⁸

Þá skal þess getið að þegar þetta er skrifað liggur fyrir hjá Alþingi frumvarp til breytinga á ýmsum lögum⁹ þ.á.m. dýralæknaölgum, en samkvæmt 37. gr. frumvarpsins er lagt til að 11. gr. dýralæknaölg verði breytt. Þá er m.a. lagt til að tekinn verði upp eftirfarandi ákvæði í 5. tl. 2. mgr. 11. gr.:

„Matvælastofnun getur falið héraðsdýralækni og öðrum starfsmönnum umdæmisskrifstofu stofnunarinnar að annast verkefni í öðrum umdæmum þegar þörf er á og einnig önnur eftirlitsverkefni sem stofnuninni eru falin.“

Þannig liggur nú fyrir Alþingi að taka afstöðu til lagaheimildar fyrir MAST til að skylda héraðsdýralækna til starfa utan umdæma þeirra. Það er vissulega álitafni hversu víðtækar ályktanir megji draga af gildandi rétti með vísan til frumvarpa er liggja fyrir í þinginu. Þó verður a.m.k. að telja líklegt, með vísan til framangreinds ákvæðis frumvarpsins, að þörf sé talin á sérstöku lagaákvæði til að MAST verði þetta heimilt. Slíka heimild er ekki að finna í gildandi lögum og bendir það því til þess að stofnunin geti ekki tekið slíka ákvörðun án samþykkis viðkomandi héraðsdýralæknis.

IV. Samantekt og niðurstaða

⁸ Þetta er í samræmi við viðurkenndar lögskýringarreglur sbr. reglan um *Lex specialis*.

⁹ Sjá þingskjal nr. 418, mál nr. 258. Lag fyrir á 136 löggjafarþingi.

- Telja verður að ákvörðun Matvælastofnunar um að skylda héraðsdýralækni til starfa utan umdæmis síns falli undir 19. gr. starfsmannalaga nr. 70/1996.
- Með vísan til dreifibréfs Fjármálaráðuneytisins nr. 1/2004 verður að telja ólíklegt að MAST geti tekið slíka ákvörðun án samþykkis viðkomandi dýralæknis.¹⁰
- Ákvörðun Matvælastofnunar um að skylda héraðsdýralækni til starfa utan umdæmis síns telst til stjórnvaldsákvörðunar í skilningi stjórnsýslulaga nr. 37/1993 og er því skylt að gæta reglna laganna við töku slíkrar ákvörðunar, og skal sérstaklega bent á regluna um andmælarétt aðila í þessu sambandi sbr. 13. gr. laganna.
- Ljóst er, með vísan til laga um dýralækna og heilbrigðisþjónustu við dýr nr. 66/1998, að ekki er gert ráð fyrir því að Matvælastofnun geti skyldað héraðsdýralækna til starfa utan síns umdæmis án samþykkis þeirra.

Samkvæmt framansögðu er það álit neðangreinds lögfræðings að Matvælastofnun sé ekki heimilt, án samþykkis héraðsdýralæknis, að skylda hann með ákvörðun til starfa utan síns umdæmis.

Jóhannes Stefán Ólafsson, lögfræðingur

¹⁰ Gera verður fyrirvara við þessa ályktun enda telst dreifibréfið ekki til réttarheimilda.

Gunnar Örn Guðmundsson, héraðsdýralæknir
Hákon Hansson, héraðsdýralæknir
Rúnar Gíslason, héraðsdýralæknir

Háttvirta landbúnaðarnefnd Alþingis

Hvanneyri, 14. september 2009

Varðar þingskjal 241 – 147. mál

Umsögn nokkurra héraðsdýralækna um frumvarp til laga um breytingar á ýmsum lögum vegna endurskoðunar á undanþágum frá 1. kafla I. viðauka við EES-samninginn og innleiðingar á reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 178/2002 frá 28. janúar 2002 auk afleiddra gerða.

Inngangur

Undirritaðir héraðsdýralæknar er ósáttir við þann hluta frumvarpsins er varðar breytingar á lögum nr. 66/1998 um dýralækna og heilbrigðisþjónustu við dýr, með síðari breytingum vegna þess að :

Vegið er að þróuðu kerfi um heilbrigðisþjónustu við dýr sem reynst hefur í flesta staði vel.

Breytingin sem lögð er til mun leiða til þess að stór landssvæði munu verða án dýralæknisþjónustu innan fárra ára.

Dýravernd í frumvarpinu er í raun lakari en nú er.

Þjónusta við bændur og aðra dýraeigendur í dreifbýli mun versna til muna.

Engin krafa er frá ESB um þessar breytingar.

Unnt er að leysa aðskilnað þjónustu og eftirlits á einfaldari og ódýrari hátt.

Frumvarpið er atлага að dýralæknastéttinni, sem hefur mátt þola uppsagnir oftar en flestar aðrar stéttir þessa lands vegna kerfisbreytinga hin síðari ár.

Nýtt kerfi mun hindra nýliðun í stéttinni úti á landsbyggðinni.

Ákvæði í frumvarpsdrögum veita stjórnendum Matvælastofnunar ægivald yfir héraðsdýralæknum, sem er í engu samræmi við almennan vinnurétt.

Almennt álit

Fyrstu lög um dýralækna voru sett árið 1891, ný lög voru ekki sett fyrr en 1947, en þá voru embætti héraðsdýralækna 8. Lögin voru endurskoðuð 1970, 1981 og 1998. Eftir að ný lög tóku gildi 1981 voru embætti héraðsdýralækna 31, en frá 1998 hafa þau verið 17, þar af eru þrjú héraðsdýralækna eingöngu embættisdýralækna, en sinna ekki almennum dýralækningum.

Um áramóti 2008 - 2009 var eitt héraðsdýralæknisembætti lagt niður (í Þingeyjar-umdæmi) og áður hafði eitt embætti verið gert að hálfu starfi (í Austurlandsumdæmi nyrðra).

Eftir eru því 12.5 stöður héraðsdýralækna í dreifbýli og 3 stöður í þéttbýli (Höfuðborgarsvæðinu, Suðurlandi og Eyjafirði- Skagafirði).

Árið 1998 var 10 af reyndustu dýralæknum landsins sagt upp störfum og embætti þar sem enginn dýralæknir fékkst til að sinna voru lögð niður og sameinuð öðrum. Þetta voru m.a. embætti á Þórshöfn, Hólmavík, Hofsósi og Patreksfirði.

Frá því sem var 1981 og fram undir 1998 hefur héraðsdýralæknum því fækkað um meira en helming. Á þeim svæðum þar sem þéttbýli er mest og gripafjöldi mestur starfa nú sjálfstætt starfandi dýralækna.

Það er almenn skoðun þeirra sem best til þekkja, að með kerfi héraðsdýralækna, sem bæði hafi sinnt embættisstörfum og almennum dýralækningum, hafi tekist að veita góða þjónustu um allt land, með ótrúlega hagkvæmu og skilvirku skipulagi. Með núgildandi lögum er tryggð dýralækniþjónusta á öllu landinu, allan sólarhringinn, alla daga ársins.

En hvers vegna vilja stjórnvöld breyta dýralæknaölgunum á svo rótækan hátt ?
Frumvarpshöfundar orða það í athugasemdum um frumvarpið um 37. greinina á bls. 57 svo fagurlega *að aðskilnaður opinbers eftirlits og faglegrar/klínískrar þjónustu byggist þannig bæði á skuldbindingum samkvæmt alþjóðasamningum, almennum vanhæfisreglum stjórnsýsluréttarins og samkeppnissjónarmiðum.* Ef þessi atriði eru brotin til mergjar kemur eftirfarandi í ljós.

Samkeppnissjónarmið

Áform stjórnvalda um að sjálfstætt starfandi dýralækna sinni störfum sem héraðsdýralækna hafa sinnt í hinum dreifðu byggðum um áratugaskeið eru draumsýn og byggð á vanþekkingu á málaflokknum. Við sem þekkjum best til, sum eftir meira en 30 ára störf úti á landsbyggðinni vitum, að tekjur af dýralækniþjónustu á strábýlli svæðum landsins eru það litlar að þær nægja ekki einar sér til framfærslu. Ástæða þessa er einfaldlega sú að fjöldi dýra á þessum svæðum er ekki nógur og byggðin er of dreifð. Þeir sem hugsanlega munu reyna fyrir sér á þeim vettvangi munu fljótlega gefast upp og leita sér að léttara starfi, þar sem afkoman er betri.

Alþjóðasamningar

Frumvarpshöfundar hafa ítrekað gefið í skyn og sagt að þessi aðskilnaður og breytingar væri krafa ESB. Héraðsdýralækna leituð álit Dr. Ólafs Oddgeirssonar á þessari fullyrðingu, en Dr. Ólafur er sérfræðingur varðandi matvælaeignir ESB, en hann var starfsmaður ESA til fjölda ára og hefur m.a. verið ráðgjafi ýmissa ríkisstjórna varðandi Evrópurétt. Hann segir eftirfarandi í bréfi til héraðsdýralækna um íslenska

dýralæknakerfið: „Ég bendi einfaldlega á að það er ekkert í (matvæla) reglugerðum ESB sem gerir það að verkum að það verði að leggja núverandi kerfi niður.“ Og Ólafur segir einnig: „Þetta er því miður algengur siður, ekki bara á Íslandi, að nota ESB sem grýlu - að það þurfi að breyta þessu og hinu vegna ESB. Ef íslensk yfirvöld vilja breyta kerfinu þá væri skynsamlegra og eðlilegra að segja eins og er, að þeir telji að kerfið verði hagkvæmara eða að það séu svo miklir hagsmunarárekstrar að ekki verði við unað, eða að kerfið stangist á við eitthvað annað í íslenskum lögum“

Síðar í bréfi sínu segir Ólafur: „Það sem að mínu mati skiptir máli í þessu fyrir ESB, EFTA og Norðmenn er að Íslendingar, þ.e.a.s. Alþingi, samþykki að yfirtaka pakkann, en í honum er listi af reglugerðum ESB, en ekkert beint um breytingu á íslensku eftirlitskerfi. Það er íslenskt mál og hefur ekki beint með heildarpakkann að gera“.

Í umræðum á Alþingi í júlí sl. sagði Sigurður Ingi Jóhannsson alþingismaður og dýralæknir að „að í frumvarpinu væri „laumufarþegi“ sem eigi enga skírskotun í tilskipun ESB, en það sé kaflinn um dýralækna“.

Þetta er í samræmi við orð Dr. Ólafs Oddgeirssonar.

Vanhæfisreglur stjórnásluréttarins

Héraðsdýralæknum er það fyllilega ljóst að það gerir dýralækni vanhæfan samkvæmt íslenskum stjórnáslurétti að stunda bæði opinbert eftirlit og viðskipti við sama aðilann. Þessi mál hafa verið í þessum farvegi til margra áratuga og hafa okkur vitandi ekki leitt til stjórnáslukæru á hendur nokkrum héraðsdýralækni í landinu. Stjórnáslukæru vegna eftirlits- og stjórnáslustarfa hins opinbera í landbúnaðargeiranum koma fyrst til með starfsemi þáverandi Landbúnaðarstofnunar og núverandi Matvælastofnunar.

Undirritaðir telja að leysa megi þessi mál á einfaldan hátt þannig að nágretta héraðsdýralæknar, sem ekki hafa hagsmuna að gæta í héraði sjái um opinbert eftirlit í nágrennahéraði og gagnkvæmt. Menn verða að gera sér grein fyrir að eftirlitsstörf eru ekki svo mörg á strjábýlum svæðum. Í frumvarpinu eru lögð drög að stofnun eftirlitsdýralæknastarfa, sem samkvæmt lögum mega stunda almenn dýralæknastörf utan síns vinnutíma, þeir hljóta líka að verða þar með vanhæfir til að sinna þessum eftirlitsstörfum svo og sjálfstætt starfandi dýralæknar. Það er greinilegt að málið hefur ekki verið hugsað til þaula.

Sparnaðar áform

Í skýringum með frumvarpinu kemur eftirfarandi fram og það las ráðherra í framsögu með matvælafrumvarpinu hinn 27. júlí sl.: *Matvælastofnun er gert að spara umtalsverða fjármuni í sínum rekstri og talið hagkvæmt að gera umræddar breytingar á skemmri tíma en eldra frumvarp gerði ráð fyrir.*

Við þetta er ýmislegt að athuga:

Í fyrsta lagi, hver verður sparnaðurinn? Áætlað er að sex héraðsdýralæknar starfi áfram, sem embættisdýralæknar. Stofna verður umdæmisskrifstofur fyrir þá, leigja eða kaupa húsnæði ásamt búnaði.

Í öðru lagi stendur til samkvæmt frumvarpinu í athugasemdum um 39. grein að til að tryggja dreifðum byggðum reglubundna dýralæknabjónustu verður að stuðla að því að fyrir hendi verði nauðsynleg starfsaðstaða fyrir sjálfstættstarfandi dýralækna á Snæfellsnesi, í Dalasýslu, á Vestfjörðum, í Austur- og Vestur Húnavatnssýslum, í Suður – og Norður Þingeyjarsýslum, í Norður- og Suður Múlasýslum og í Austur – og Vestur Skaftafellssýslum. Vitað er að Matvælastofnun á sums staðar dýralæknabústaði, sem gætu hugsanlega hentað til þessara nota, en annars staðar ekki. Ljóst er að þarna verður mikill kostnaður sem leggja verður í. Í dag fer öll starfsemi héraðsdýralækna fram á

heimilum þeirra, þar sem þeir hafa skrifstofu annað hvort í eigin eigu eða hins opinbera. Öðrum, sem sagt verður upp á að bjóða störf áfram hjá Matvælastofnun.

Í þriðja lagi segir í athugasemdum 39. greinar að *hið opinbera þurfi að greiða einhverja staðaruppbót og/eða kostnað við ferðir dýralækna á þessum stöðum*. Ekki verður séð að þetta leiði til sparnaðar. Þetta ákvæði er afar óljóst og algerlega óviðunandi frá sjónarhóli dýralækna. Rætt er um greiðslu staðaruppbótar og/eða greiðslu ferðakostnaðar. Greiðsla ferðakostnaðar er ekki fyrir dýralækna, heldur fyrir bændur og aðra þiggjendur þjónustunnar. Löng ferðalög draga úr möguleikum sjálfstætt starfandi dýralækni til að afla sér viðunandi tekna og auka á fjarveru frá aðsetri dýralækni. Engar líkur eru á að dýralæknar fái til starfa í dreifðum byggðum skv. þessu ákvæði, nema að þeir verði áfram opinberir starfsmenn á föstum launum, þar sem þjónustusvæði þeirra yrði skilgreint. Auk þess eru þessar tillögur illa útfærðar og alls ekki ljósar.

Í fjórða lagi á áfram að starfrækja vaktakerfi, sambærilegt því sem nú er í gildi, nema hvað þeim er fækkað um tvö. Ekki er augljóst að einhver sparnaður náist við þetta, nema hvað vaktsvæðin verða sums staðar stækkuð, sem mun leiða til vandræða.

Afleysingar héraðsdýralækna

Um árábil hefur reynst mjög erfitt að fá dýralækna til afleysinga í sumarleyfum eða forföllum héraðsdýralækna. Helst hafa dýralæknar á eftirlaunum fengist til tímabundinna starfa og sama á við um tímabundin verkefni, svo sem eftirlitsstörf í sauðfjársláturhúsum. Matvælastofnun hefur boðið sjálfstætt starfandi dýralæknum að leysa héraðsdýralækna af í sumarleyfum upp á 25% af launum héraðsdýralækni, sem þeir hafa að sjálfsögðu ekki þegið.

Verði sköpuð mikil óvissa varðandi framtíðarmöguleika dýralækna í almennum lækningum og þjónustu við dýraeigendur, bændur og búfénað, má búast við því að innan fárra ára fái engir ungir dýralæknar til að sinna þeim störfum sem losna. Nú þegar eru erfiðleikar í þessa veru, en ekki bætir úr ef ungir dýralæknar sjá ekki framtíðarmöguleika til að starfa á þessu sviði.

Athugasemdir við einstakar greinar

Starfsstaður héraðsdýralækna

Í 37. grein frumvarpsins er ákvæði um að „*Matvælastofnun geti falið héraðsdýralækni og öðrum starfsmönnum umdæmisskrifstofu stofnunarinnar að annast verkefni í öðrum umdæmum þegar þörf er á*“. Þetta ákvæði er allt of rúmt og óviðunandi fyrir þá sem þessum störfum sinna að geta búist við að vera sendir hist og her að geðþótta Matvælastofnunar. Í raun er þetta stundað nú þegar þar sem héraðsdýralæknum er skipað að flytja vikum saman á annan stað fjarri heimili sínu, fjölskyldu og viðskiptavinum, án nokkurrar sérstakrar umbunar. Líkur á að einhverjir vilji sækja um þessi störf minnka, ef þeir geta hvenær sem er búist við nokkurs konar hreppaflutningum.

Lagt er til að þessi setning verði felld út.

Athugasemdir vegna vaktsvæða

Í 38. grein eru gerðar athugasemdir við að vaktsvæðum skuli vera fækkað úr 15 í 13. Þarna eru að okkar mati mjög óraunhæfar hugmyndir um að dýralæknar geti sinnt einir vöktum á mjög stórum svæðum. Einnig hafa frumvarpshöfundar tekið þá ákvörðun að láta vaktsvæðin fylgja mörkum sveitarfélaga, sem er ekki skynsamlegt, þar sem þau hafa

mörg hver stækkað og breyst. Helst er þar að nefna að Skagafjörður til og með Bæjarhreppi á Ströndum skuli vera eitt vaktsvæði. Einnig að Þingeyjarsýslur báðar austan Vaðlaheiðar til og með Bakkafirði eru gerðar að einu vaktsvæði, þ.e. vaktsvæðið er stækkað í vestri um Fnjóskadal, við sameiningu Hálshrepps við Þingeyjarsveit og í austri um Bakkafjörð við sameiningu í Langanesbyggð. Ætli láti ekki nærri að 350 km séu enda á milli. Einnig er gerð tillaga um að eitt vaktsvæði verði á Héraði frá Vopnafirði í norðri til og með Stöðvarfjarðar í suðri, auk alls Fljótsdalshéraðs. Vaktsvæðin verða að vera þannig að stærð, að raunhæfur möguleiki sé að sinna þjónustu á þeim fyrir einn mann.

Varðandi vaktsvæði 2. Akraneskaupstaður, Borgarbyggð, Hvalfjarðarsveit og Skorradalshreppur.

Hér er Kolbeinsstaðahreppur færður inn í vaktsvæði Borgarfjarðar, sem er í raun miklu meira en nógu stórt vaktsvæði fyrir einn dýralækni, enda nær það yfir alla Mýra- og Borgarfjarðarsýslu. Kolbeinsstaðahreppur hefur tilheyrt Snæfellsnesumdæmi í áratugi, hér er einnig ástæðulaust að vaktsvæði fylgi mörkum sveitarfélaga, miklu eðlilegra er að þau taki mið af landfræðilegum þáttum, umfangi landbúnaðar á svæðinu og að svæðin verði sem jöfnust að stærð og umfangi.

Varðandi vaktsvæði 6. Akrahreppur, Blönduósþétt, Bæjarhreppur, Húnavatnshreppur, Húnaþing vestra, Skagabyggð, Sveitarfélagið Skagafjörður og Sveitarfélagið Skagaströnd. Það er mjög sérstakt að gera Húnavatnssýslur og Skagafjörð að einu vaktsvæði og alls ekki raunhæft fyrir einn dýralækni að sinna þessu stóra svæði utan dagvinnutíma og um helgar. Hér ættu tvímælalaust að vera tvö vaktsvæði hið minnsta, annað í Húnavatnssýslum, hitt í Skagafirði. Í raun er eitt vaktsvæði í Húnavatnssýslum of stórt, fjarlægðir þar geta reynst alltof langar fyrir einn dýralækni að sinna, svo ekki sé talað um þegar veður eru váleg að vetrum.

Varðandi 10. vaktsvæðið, Breiðdalshreppur og Djúpavogshreppur.

Frá því að vaktsvæði voru tekin upp hefur vaktsvæði sem hér er merkt 10 náð að Reyðarfirði, verið það sama og núverandi Austurlandsumdæmi syðra, þ.e. sveitarfélögin sem áður voru Austurbyggð og Fáskrúðsfjarðarhreppur, sem sagt Stöðvarfjörður og Fáskrúðsfjörður tilheyru því. Vaktsvæði 9 er mjög stórt og því eðlilegra að láta Fáskrúðsfjörð og Stöðvarfjörð tilheyra vaktsvæði 10 líkt og áður. Þar með væri skipting vaktsvæða jafnari.

Lagt er til að vaktsvæðin eins og þau eru skilgreind í lögnum frá 1998 verði látin halda sér.

Aðlögunartími lagabreytinga

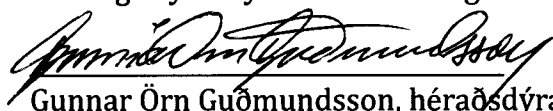
Um 41. grein. Héraðsdýralæknar mótmæla því að sá aðlögunartími, sem um getur í fyrra frumvarpi verði stytur, og hvetja til þess að aðlögunartími verði a.m.k. 5 ár og sá tími nýttur til að hanna kerfi, sem yrði framtíðarlausn fyrir dreifðar byggðir. Við bendum aftur á að það er ekkert í matvælaeaglugerðum ESB sem gerir það að verkum að það verði að leggja núverandi kerfi niður (sjá að framan, orð Ó.O.). Ef reyndin er önnur, sem við reyndar teljum ekki, þ.e. að einhver atriði matvælagarða EBS stangist á við lögin um dýralækna má segja að það jaðri við afglöp af samningamönnum Íslands að láta ekki á reyna hvort ekki næðust inn undanþágur sem tækju tillit til staðhátta á Íslandi. Hér á landi er strjábýlið miklu meira en þekkist í Evrópu og hvergi sambærilegt nema kannski í allra nyrstu héruðum Skandinavíu.

Lagt er til að aðlögunartími að breyttri skipan héraðsdýralæknisembætta verði 5 ár hið minnsta.

Niðurstaða

Við undirritaðir héraðsdýralæknar skorum á stjórnvöld og Alþingi að fresta gildistöku þess hluta áður nefndra laga er fjallar um dýralæknaögin og nýta tímann, t.d. að minnsta kosti 5 ár til að endurskoða skipan dýralæknamála í dreifðum byggðum og hafa þar samráð við þá aðila sem gerst þekkja. Ekkert kallar á að ráðast í þessar breytingar án markviss undirbúnings, slíkt skapar óásættanlegt öryggisleysi fyrir dýralækna, bændur og aðra dýraeigendur. Undirritaðir hafa skilning á að Matvælastofnun verði gerð að hreinni eftirlitsstofnun, en telja að sú breyting megi ekki leiða til þess að ágætt dýralæknaerfi landsins verði sett í uppnám. Ef menn vilja breytingar þá verður að gera þær út frá íslenskum forsendum, en ekki taka í blindni upp norrænt regluverk þar sem aðstæður eru gjörólíkar.

Virðingarfyllst fyrir hönd neðangreindra héraðsdýralækna.

Gunnar Örn Guðmundsson, héraðsdýralæknir Gullbringu- og Kjósarumdæmis

Egill Þorri Steingrímsson, héraðsdýralæknir Austur- Húnaþingssumdæmis

Flora-Josefine H. Liste héraðsdýralæknir Dalaumdæmis (50%)

Freydís Dana Sigurðardóttir, héraðsdýralæknir Austurlandsumdæmis nyrðra (50%)

Gunnar Gauti Gunnarsson, héraðsdýralæknir Borgarfjarðar- og Mýraumdæmis

Gunnar Þorkelsson, héraðsdýralæknir

Hákon Hansson, héraðsdýralæknir

Hjalti Viðarsson, héraðsdýralæknir Dalaumdæmis (50%)

Hjörtur Magnason, héraðsdýralæknir Austurlandsumdæmis nyrðra

Janine Arens, héraðsdýralæknir Austur- Skaftafellsumdæmis

Ingunn Reynisdóttir, héraðsdýralæknir Vestur - Húnaþingssumdæmis

Rúnar Gíslason, héraðsdýralæknir Snæfellsumdæmis

Sigríður Inga Sigurjónsdóttir, héraðsdýralæknir Vestfjarðaumdæmis

Vignir Sigurólason, héraðsdýralæknir Þingeyjarumdæmis